

“ให้เจริญสุจริตกรรม”

เทศน์ที่ สถานปฏิบัติธรรมป่าวิเวกสิกขาราม อ.พล จ.ขอนแก่น

พระอาจารย์วิชัย กัมมสุทโธ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๒

วันนี้เป็นวันพระแรม ๘ ค่ำ ตรงกับวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ ปกติวันพระนี้เป็นวันที่ญาติโยมทั้งหลายมาประชุมกัน เพื่อทำวัตรสวดมนต์ เพื่อเจริญพระกรรมฐาน ฟังธรรม เทพเทวดาเขาก็ประชุมกันเช่นกัน พระเอกแก้วจุฬามณี เพื่อสักการะพระบรมสารีริกธาตุเช่นกัน วันพระเป็นวันที่ประชุมเพื่อฟังธรรม เพื่อปรับปรุงความรู้ความเห็น ให้ตรงต่อสัจธรรมคือความจริง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้กล่าวไว้ว่า การสั่งสมบุญนำสุขมาให้ การสั่งสมบุญนำสุขมาให้ เพราะอะไรจึงกล่าวเช่นนั้น เพราะว่ามนุษย์ทุกรูปทุกนาม สัตว์ทุกรูปทุกนาม จิตวิญญาณทุกดวงที่เกิดอยู่ในวัฏสงสารนี้ ย่อมอยู่ด้วยกรรม อาศัยกรรมเป็นแดนเกิด ทำกุศลกรรมก็จะไปเกิดเป็นเทพ ทำได้สมาธิก็ไปเกิดเป็นพรหม ทำอกุศลกรรม มีการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม ดื่มน้ำเมา พุดปด ทำอนันตริยกรรม ฆ่าพ่อฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำสงฆ์ให้สังฆเภท ทำพระพุทธเจ้าให้หือพระโลหิต ก็จะไปสู่นรกอเวจี เหตุนั้นการจะไปเกิดในภพภูมิใดก็ตาม ย่อมอาศัยกรรม คือการกระทำที่เราได้ทำเอาไว้ เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ไปเกิด จะขึ้นสูงลงต่ำ ก็เพราะกรรมนั้นเป็นตัวกำหนด เหตุนั้นพระองค์จึงตรัสไว้ว่า กัมมุนา วัตตะตี โลโก สัตว์โลก ย่อมเป็นไปตามกรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้หยาบและประณีต แต่ละภพละภูมิ จะละเอียดหรือประณีต ขึ้นกับกรรมเป็นตัวจำแนก กรรมนั้นมีอยู่ ๓ อย่างคือ กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม กายกรรมทำด้วยกาย วจีกรรมทำด้วยคำพูด มโนกรรมทำด้วยจิต คตินึก คำว่ากรรมนี้เป็นกลางๆ การกระทำนี้เป็นกลางๆ ถ้าทำไปทางดีเขาเรียกว่ากรรมดี เขาเรียกกุศลกรรม กรรมไปทางไม่ดีเขาเรียกว่าอกุศลกรรม กุศลกรรมนั้น คำว่ากุศล ก็คือความฉลาดนั่นเอง การจะทำความดีได้ต้องประกอบด้วยความฉลาด ความแยบคาย ความเข้าใจในเหตุปัจจัยในเรื่องสิ่งที่จะต้องกระทำนั้นๆ คำว่ากุศลก็คือความไม่ฉลาด ความไม่เข้าใจในเหตุปัจจัยในเรื่องราวนั้นๆ ความมีคบอดแห่งจิตนั่นเอง หรืออวิชชา นั่นเองที่ปกปิดปกคลุมจิตนั้นให้มีคบอด ให้เห็นผิด ให้เข้าใจผิด ให้คิดผิด พุดผิด ทำผิด จึงผิดไปตลอด ความไม่ฉลาดความไม่เข้าใจต่อสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริงนั่นเอง ก็จึงเรียกว่าอกุศลกรรม ผลแห่งกรรมคือการกระทำ อกุศลกรรมเขาก็เรียกว่าอกุศลวิบาก

คำว่าวิบากคือผลอกุศล ผลของการทำอกุศลนั่นเอง เรียกว่าอกุศลวิบาก คือผลแห่งกรรมนั่นเอง ถ้าพูดภาษาเราง่ายๆ ผลแห่งกรรมนั้นจะจำแนกให้เราไปสู่ภพภูมิที่ดีหรือเลว ก็ขึ้นกับกรรมที่เรากระทำเป็นกุศลหรืออกุศลนั่นเอง เหตุนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงสอนไว้ว่า มโนปุพฺผังคมา ชัมมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา ธรรมทั้งหลายมีใจถึงก่อนมีใจเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยใจ การจะทำกรรมอะไรก็ตาม ใจนั้นละเป็นประธานใจนั้นถึงก่อน คือมโนกรรมนั่นเอง เมื่อมโนกรรมออกมาจึงมีกายกรรมวจีกรรมออก ผลแห่งการกระทำกรรมนั้น ถ้าไปทางดีก็ไปสู่สุคติ ถ้าไปทางไม่ดีก็ไปสู่ทุคตินั่นเอง เหตุนั้นให้เข้าใจให้ถูกต้อง ให้ทำความเข้าใจให้ถูกต้อง ให้เคารพในกรรม เขาเรียกสุจริตกรรม การคิดก็คิดด้วยความสุจริต คิดด้วยความเมตตาไม่เบียดเบียนซึ่งกันและกัน การคิดก็คิดไปเพื่อประโยชน์ มิใช่คิดไปเพื่อโทษเพื่อทำร้ายทำลายกัน การพูดก็พูดไปเพื่อเกิดประโยชน์ พูดให้เกิดเพื่อความสมานฉันท์ เพื่อใช้ประโยชน์ การกระทำก็ทำไปเพื่อเกิดประโยชน์ไม่ทำให้เกิดโทษ ทำด้วยความเมตตากรุณา ความเอื้ออารีต่อกัน ความมุ่งต่อประโยชน์ซึ่งกันและกัน นั้นเป็นกุศลกรรมนั่นเอง ถ้าตรงกันข้ามก็เป็นอกุศลกรรม เหตุนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าได้บัญญัติไว้ คือมรรคองค์ ๘ เป็นทางเดินนั่นเอง ทางเดินให้ไปสู่กุศลกรรมนั่นเอง มีสัมมาทิฐิคือความเห็นชอบ ความเห็นที่ถูกต้องเป็นแม่เป็นต้นนำ เมื่อมีความเห็นที่ถูกต้อง ก็มีสัมมาสังกัปปะความดำริที่ถูกต้อง เมื่อมีความดำริความคิดที่ถูกต้องก็ย่อมพูดถูกต้อง มีการทำงานที่ถูกต้อง มีอาชีพที่ถูกต้อง เมื่อกายกรรมถูกต้อง วจีกรรมถูกต้อง มโนกรรมนั้นถูกต้อง จึงเรียกว่าสุจริต ๓ นั่นเอง การถูกต้องทั้ง ๓ ส่วนนั้น จึงทำให้ความเพียรนั้นถูกต้อง ความระลึกละถูกต้อง ความตั้งมั่นถูกต้อง เป็นสัมมาสมาธินั่นเอง ความถูกต้องเมื่อสัมมาสมาธิเกิด ย่อมเป็นเหตุให้เกิดปัญญา เกิดการรู้เห็นความจริงของสิ่งนั้นๆ โดยเฉพาะเรื่องของกายใจเรา นี้ เหตุนั้นอันนี้พูดให้เข้าใจเรื่องของกรรม ให้ศึกษาให้พิจารณา ให้สติปัญญาพิจารณาแยกแยะอะไรคือความถูกต้อง อะไรเป็นกุศลกรรม อะไรเป็นอกุศลกรรม ให้รู้ให้เห็นให้เข้าใจ ให้ประพตีกุศลกรรม ละอกุศลกรรม จึงตรงกับพุทธพจน์ที่กล่าวไว้ เป็นโอวาทปาฏิโมกข์ เป็นหลักในพระพุทธศาสนา ซึ่งพระพุทธเจ้าในอดีต และพระพุทธเจ้าสมณโคดมเรานี้ที่ปัจจุบัน และพระพุทธเจ้าที่จะมาตรัสรู้ในอนาคตก็จะตรัสสิ่งเดียวกัน คือ ๑. การละบาปทั้งปวง ๒. เจริญกุศลให้ถึงพร้อม ๓. ทำจิตให้บริสุทธิ์ปราศจากโลกโกรธา หลงนั่นเอง การเข้าใจถูกต้อง ทำสิ่งที่ถูกต้องเป็นเหตุให้ปัญญาเกิด เป็นเหตุให้รู้ถึง

ความบริสุทธิ์ ปราศจากโลกโกรธหลงนั่นเอง นี่เป็นเหตุให้วิชาเกิดนั่นเอง เหตุนี้ให้ศึกษา พินิจพิจารณาใช้สติ ใช้ปัญญาพิจารณา ไม่ว่าจะพูด ไม่ว่าจะกระทำ ไม่ว่าจะคิด เป็นไปเพื่อความถูกต้อง เป็นไปเพื่อความไม่เบียดเบียนหรือไม่ เป็นไปเพื่อความสุข หรือเป็นไปเพื่อความทุกข์ ให้พินิจพิจารณาให้เห็นแจ้ง เมื่อเห็นแจ้งแล้วก็ให้ประพฤติปฏิบัติไปตามนั้น สิ่งใดผิดพลาดขึ้นก็ให้แก้ไข ให้ละ ให้วาง มันผิดไปแล้วก็แล้วไป ระลึกได้ก็ทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์ ณ ปัจจุบันเรื่อยไปนั่นเอง ให้ศึกษาเรื่องกฎแห่งกรรม ให้ชัดเจน พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสไว้ว่า คุณสมบัติของพระโสดาบัน ๑.เคารพในพระพุทธ ๒.เคารพในพระธรรม ๓.เคารพในพระสงฆ์ ๔.เชื่อกรรมเชื่อผลแห่งกรรม แน่นแฟ้น ๕.ไม่ทำบุญนอกข่ายพระพุทธศาสนา ไม่เปลี่ยนศาสนา เพราะอะไรจึงกล่าวเช่นนั้น เพราะท่านได้ศึกษาเดินตามมรรคองค์ ๘ ศึกษากายใจของท่านนั้นได้เห็นความจริงของกายใจแล้ว ได้บรรลุธรรมพระโสดาปัตติมรรคโสดาปัตติผล ท่านจึงเป็นพระโสดาบัน เมื่อท่านเป็นพระโสดาบัน ธรรมที่ท่านได้นำไปประพฤติปฏิบัตินี้มาจากใคร มาจากองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เหตุนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงมีจริง จึงเชื่อมั่น พระธรรมมีจริงไหม ถ้าพระธรรมไม่มีจริง แล้วการบรรลุธรรมที่รู้ที่เห็นอยู่ในสังขธรรมตรงนั้นทำไมเกิดขึ้นได้ เมื่อเกิดขึ้นได้นั้นคือพระธรรมมีจริง จึงเชื่อมั่นเคารพในพระธรรม พระอริยสงฆ์มีจริงไหม ถ้าพระอริยสงฆ์ไม่มีจริง ผู้ที่บรรลุธรรมอยู่นั้นทำไมมีการบรรลุขึ้นมาได้นี้ นั้นพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จึงเชื่อมั่นแน่นแฟ้น เป็นอจลศรัทธา ไม่มีหวั่นไหวไม่มีคลอนแคลน เพราะได้เห็นความจริงคือสังขธรรมในกายใจของท่านแล้ว ท่านเชื่อกรรมเชื่อผลแห่งกรรม เพราะสิ่งที่ท่านทำไปทั้งหมดเป็นกุศลกรรม ได้ให้ผลออกมาให้เห็นประจักษ์แก่ใจของท่าน ท่านจึงเชื่อมั่นในกฎแห่งกรรม ไม่เขินมงคลตื่นข่าว ไม่เชื่อความประพฤตินี้ทำตามกันมา เหมือนสมัยพุทธกาล ได้มีการฆ่าสัตว์บูชายัญ พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ตรัสไว้ว่า เป็นการเบียดเบียนเป็นความไม่ถูกต้อง ซึ่งคนในสมัยนั้นก็พากันทำอยู่ตลอด พระองค์ก็ตรัสไว้ว่าไม่ถูกต้อง เพราะเป็นการไปเบียดเบียน กรรมที่ฆ่าสัตว์นั้นจะทำให้เราไปเกิดในอบายภูมิ คือเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน สัตว์นรก ไม่ควรทำเป็นกรรมที่เป็นอกุศล แต่คนในยุคนี้เชื่อว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องสิ่งที่ดีก็ทำตามกันมา เหตุนี้ผู้ที่บรรลุพระโสดาบันแล้วท่านไม่ทำ เพราะท่านเชื่อมั่นในกรรม ท่านเห็นแจ้งในจิตของท่านแล้วจึงไม่ทำ อันนี้ยกตัวอย่างให้ฟัง เหตุนี้พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงสอนชาวกาลามะคือกาลามสูตรนั่นเอง อย่าฟังเชื่อเพราะ

เชื่อตามกันมา อย่าฟังเชื่อเพราะทำตามกันมา อย่าฟังเชื่อเพราะเป็นข่าวเล่าต่อกันมา
อย่าฟังเชื่อเพราะผู้พูดน่าเชื่อถือ อย่าฟังเชื่อเพราะการคาดคะเน อย่าฟังเชื่อเพราะคิดเดา
เอา อย่าฟังเชื่อเพราะผู้พูดเป็นครูของเรา อย่าฟังเชื่อเพราะเข้าได้กับความเห็นของเรา
เพราะความเห็นของเราอาจจะเป็นมิจฉาทิฏฐินั่นเอง เมื่อเป็นมิจฉาทิฏฐิเราเชื่อไป ก็จะ
ไปสร้างกรรมที่เป็นอกุศล เมื่อสร้างกรรมที่เป็นอกุศล ผลแห่งกรรมนั้นย่อมตามมา ดูจ
รอยเกวียนตามล้อเกวียน นี้ตามเหมือนเงาตามตัว ไม่มีทางจะหนีพ้นได้ ไม่ว่ากรรมดี
หรือกรรมชั่ว แม้แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ยังต้องใช้วิบากกรรมเป็นครั้งสุดท้าย กระจาย
น้ำจะฉันทน้ำก็ไม่ได้ฉันท ต้องชะลอปีก เพราะสมัยเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นพ่อค้าเกวียน
วัวจะกินน้ำก็ไม่ให้กินเพราะมันขุ่น จะให้กินทีหลัง ด้วยผลแห่งกรรมนั้น เมื่อพระองค์
กระจายน้ำก็ไม่ได้ฉันทน้ำ น้ำขุ่น เกวียน ๕๐๐ เล่มเกวียนผ่านแม่น้ำไป พระอานนท์
ได้มาทูลพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์จึงระลึกไปสู่อดีตชาติ จึงเห็นว่าเป็นกรรมที่
พระองค์ได้กระทำไว้ จึงบอกอานนท์ ขุนตลาตก็จะฉันท ท่านยอมใช้กรรม เมื่อท่าน
ยอมใช้กรรมแล้ว กรรมนั้นจึงหมด พระอานนท์จึงไปตักน้ำ น้ำกลับใสขึ้นมา เหตุนั้น
ทุกผู้ทุกคนทุกสัตว์ทุกภพทุกภูมิย่อมหนีกรรมไม่พ้น ย่อมไปตามกรรม เหตุนั้นให้เจริญ
กุศลกรรม ละอกุศลกรรม ที่นี้อันนี้เป็นเบื้องต้นแล้วก็ไปสู่เบื้องท้าย นี้ถ้ากรรมที่
ละเอียดเข้าไป ก็ต้องเข้ามาทำเจริญศีลสมาธิปัญญา ศีลก็โดยที่ท่านบัญญัติไว้ศีล ๕ ศีล
๘ ก็แล้วแต่ผู้ที่จะมีศรัทธาปฏิบัติได้แค่ไหน แต่ศีลอรุณกันตศีลคือความปกติ จิตท่าน
ปกติ มีสติมีปัญญารู้เหตุรู้ผล สิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ สมาธิตั้งมั่น ให้ฝีกจะ
เดินจะคู่จะเหยียดจะนั่งจะยืนจะนอน ให้มีสติระลึกอยู่ที่กาย จะคิดนี่plan(วางแผน)
งานทำอะไรก็ตาม ให้มีสติรอบคอบอยู่นั้น เมื่อมีสติรอบคอบอยู่อย่างนั้น ก็จะมีสมาธิ
ตั้งมั่นเป็นสมาธิอยู่ในนั้น เมื่อมีสมาธิอยู่ในนั้นก็เห็นว่าสิ่งที่เราคิดเราพูดเรากระทำ
นั้น ถูกต้องหรือมีถูกต้อง การเห็นที่ว่าถูกต้องหรือมีถูกต้อง เป็นไปตามสังจธรรมคือ
ความจริงหรือไม่นั่นเอง เมื่อสิ่งใดเป็นไปตามความจริงหรือสังจธรรม นั้นละท่านก็จะ
รู้คุณรู้โทษของสิ่งนั้น เมื่อเห็นคุณเห็นโทษสิ่งที่เป็นโทษก็ละ สิ่งที่เป็นคุณก็ทำ อาศัย
ทำปฏิบัติไป ปัญญาอันนั้นจะจึงเกิดด้วยสมาธิเป็นฐานเป็นบาทนั่นเอง จึงทำกรรมที่เป็น
กุศล ละกรรมที่เป็นอกุศล เหตุนั้นถ้าไม่มีสติ ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา ก็ย่อมไม่รู้ว่าสิ่งที่
เราคิดเราพูดเรากระทำ ถูกต้องหรือมีถูกต้อง เป็นกุศลหรือเป็นอกุศล เมื่อไม่รู้ก็ปฏิบัติ
ผิดพลาดไป เมื่อปฏิบัติผิดพลาดไปก็ต้องใช้กรรมนั้น เมื่อกรรมนั้นถึงวาระให้ผลก็ต้อง

ใช้วิบากกรรมนั้น ทุกข์ร้อนไป เหตุนั้นเมื่อเราได้ยินได้ฟังแล้วอย่าประมาท ให้พยายามฝึกสติฝึกสมาธิ จะอยู่เฉยๆก็คลุมหายใจเข้าให้รู้ลมหายใจเข้า ลมหายใจเข้าสั้นก็ให้รู้ ลมหายใจเข้ายาวก็ให้รู้ ลมหายใจออกสั้นก็ให้รู้ ลมหายใจออกยาวก็รู้ ให้ทำความรู้สึก รู้ตัวต่อลมหายใจเข้าออก ไม่ต้องบังคับลม ปล่อยเป็นธรรมชาติ ให้รู้ลมเข้าลมออก สงบก็ให้รู้ ไม่สงบก็ให้รู้ สงบก็ให้รู้ ไม่สงบก็ให้รู้ ทำความรู้สึกรู้ตัว สงบก็ไม่ยินดี ไม่สงบก็ไม่ยินร้าย ฝึกสติไปเรื่อยๆ พยายามฝึกสติจนกว่าจะพอแก่กาล เมื่อออกจากสมาธิจะลูกก็ให้อาสติดตามรู้ตัวการลุก การเดินก็ให้ระลึกถึงการเดิน การทำอะไรกิจการอะไรก็ให้รู้ไป เมื่อสติละเอียดเข้าก็จะเข้ามาอยู่ในจิตของเรานั่นเอง เมื่อรู้ในจิตของเรา ก็จะรู้ว่ามันคิดไปถูกหรือผิด เมื่อสิ่งที่ผิดก็ไม่ทำ สิ่งที่ถูกก็ทำ ถ้าละเอียดเข้าไปอีกก็เห็น แม้แต่ความคิดเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป จะสำคัญความคิดนั้นเป็นของเรา เป็นเรา เป็นตัวตนของเราได้อย่างไร นี่ก็จะรู้ว่าความคิดนั้นนะเกิดเพราะอะไร ดับไปเพราะอะไร เมื่อเข้าใจความคิดตรงนั้นแม้แต่ผู้รู้มัน ผู้รู้มันเกิด เมื่อความรู้นั้นเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ตามกันไปตลอด ถ้ามาดูเรื่องรูปร่างกายตัวเอง ก็เห็นว่าต้องแก่ต้องเจ็บต้องตาย ขยับเขยื้อนเกิดดับอยู่ตลอดเวลา แล้วมีอะไรเป็นของเรา เมื่อไม่มีอะไรเป็นของเราก็ปล่อยวางสิ่งเหล่านั้น จิตใจก็จะค่อยว่างค่อยอิสระขึ้นนะ จึงจะพบความสุขที่แท้จริง อันนี้แล้วแต่ผู้ใดต้องการปรารถนาเช่นไร อันนี้พูดให้ฟังให้เข้าใจ เหตุนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสไว้ สัจสมบุญนำสุขมาให้ เมื่อเราทำกุศลกรรมเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เราพบความสุขในปัจจุบัน และพบความสุขในเบื้องหน้าในสัมปรายภพ การแสดงธรรมก็พอสมควรแก่เวลา ก็ขอยุติแต่เพียงเท่านี้ ยะถา วาริวะหาฯ.